

Leusden, 28 december 2017

Liefste vreemdeling,

Zonder je te kennen bericht ik je hierbij dat ik je lief heb. Hoe zou ik anders kunnen? Alle mensen wil ik liefhebben. Je bent een van hen, dus ik heb je lief. Juist jou! Maar hoe gaat dat dan, dat liefhebben? Mijn liefste vreemdeling liefhebben, op afstand, zonder wederkerigheid, zonder intimiteit, zonder aai over je bol. Onvoorwaardelijk!

Dan moet dat liefhebben wel in mij zitten, uit mij komen, toch? Dit unieke, dit ongrijpbare, dit liefhebben is binnen in mij. Ik weet niet waar 't huist, noch hoe het er komt, noch of het blijft! Maar, liefste vreemdeling, ik kan je wel vertellen wat er gebeurt wanneer ik aan liefhebben denk, en wanneer ik aan het liefhebben ben.

Denkend aan liefhebben verhuist mijn blik zich starend in de verte zonder te zien. Denkend aan liefhebben ervaar ik gemoedsrust, warmte, een plezierig welzijn, ik geniet volop. Een haast mijmerende toestand, waar woorden tekort schieten maar waarbij prevelen de boventoon voert. Denkend aan jou, aan liefhebben, mijn liefste vreemdeling, is als een watervalachtige dialoog in abstractie, zonder tegenspraak, zonder weerwoord, zonder leidraad, zo opwindend.

Ik weet dat het liefhebben in mij zit, dus alle liefhebben is goed, mijn liefste vreemdeling, mijn liefhebben zit mij gegoten als een oude jas. En zo zit het ook in jou, vanzelfsprekend in jou, liefste. Het kan toch niet anders zijn? En mijn liefhebben is er ook wanneer ik eens een keer niet lief doe, niet lief ben, heus geloof me, dat komt voor, en dan nog heb ik je lief.

Mijn grootste vraag is, zul jij toe kunnen met mijn liefhebben? Is mijn liefhebben voor jou passend, het juiste liefhebben, is het voldoende? En blijvend voortduren? Zal ik je blijvend kunnen liefhebben? Waarom zou het stoppen? Of moet ik iets bijleren? Hoe dan ook... Zul je mij zien, zul je me herkennen, herkennen dat ik liefheb?

Je liefste vreemdeling